

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 18. júla 2007*

Vo veci C-503/04,

ktorej predmetom je žaloba o nesplnenie povinnosti podľa článku 228 ES, podaná 7. decembra 2004,

Komisia Európskych spoločstiev, v zastúpení: B. Schima, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Spolkovej republike Nemecko, v zastúpení: W.-D. Plessing a C. Schulze-Bahr, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-J. Prieß, Rechtsanwalt,

žalovanej,

* Jazyk konania: nemčina.

ktorú v konaní podporujú:

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues a J.-C. Gracia, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: H. G. Sevenster a D. J. M. de Grave, splnomocnení zástupcovia,

Fínska republika, v zastúpení: T. Pynnä, splnomocnená zástupkyňa, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia P. Kūris, K. Schiemann, J. Makarczyk a J.-C. Bonichot,

generálna advokátka: V. Trstenjak,
tajomník: H. von Holstein, zástupca tajomníka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. decembra 2006,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 28. marca 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

- ¹ Komisia Európskych spoločenstiev svojou žalobou navrhuje, aby Súdny dvor určil, že Spolková republika Nemecko si tým, že neprijala opatrenia vyplývajúce z rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko (C-20/01 a C-28/01, Zb. s. I-3609), ktoré sa týkajú uzavretia zmluvy o odvádzaní komunálnych odpadových vôd obce Bockhorn (Nemecko) a zmluvy o zneškodňovaní komunálnych odpadov mesta Brunswick (Nemecko), nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 228 ods. 1 ES, a aby uložil tomuto členskému štátu povinnosť zaplatiť Komisii na účet vlastných zdrojov Európskeho spoločenstva penále vo výške 31 680 eur za každý deň omeškania s výkonom opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s týmto rozsudkom, pokiaľ ide o zmluvu týkajúcu sa obce Bockhorn, a vo výške 126 720 eur za každý deň omeškania s výkonom opatrení potrebných na dosiahnutie súladu s vyššie uvedeným rozsudkom, pokiaľ ide o zmluvu týkajúcu sa mesta Braunschweig, a to od vyhlásenia tohto rozsudku až do vykonania uvedených opatrení.
- ² Uznesením zo 6. júna 2005 predseda Súdneho dvora povolil vstup do konania Francúzskej republiky, Holandskému kráľovstvu a Fínskej republike ako vedľajším účastníkmi konania na podporu návrhov Spolkovej republiky Nemecko.

Právny rámec

- ³ Smernica 89/665/EHS Rady z 21. decembra 1989 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa uplatňovania postupov preskúmania v rámci verejného obstarávania tovarov a prác (Ú. v. ES L 395, s. 33; Mim. vyd. 06/001 s. 246) v článku 2 ods. 6 stanovuje:

„Účinky výkonu právomocí uvedených v odseku 1, na zmluvu uzavretú na základe verejného obstarávania, stanovia vnútroštátne právne predpisy.“

S výnimkou prípadu, keď rozhodnutie musí byť zrušené pred priznaním náhrady škody, členský štát môže ďalej stanoviť, že po uzavretí zmluvy na základe verejného obstarávania, bude právomoc orgánu príslušného pre preskúmavanie limitovaná na priznanie náhrady ktorejkoľvek osobe poškodenej porušením.“

- ⁴ V zmysle článku 3 ods. 1 smernice 89/665:

„Komisia môže dať podnet na začatie konania podľa tohto článku, ak uzavretím [pred uzavretím — *neoficiálny preklad*] zmluvy usúdi, že v priebehu obstarávania v oblasti pôsobnosti smerníc 71/305/EHS a 77/62/EHS došlo k jasnému a zrejmemu porušeniu právnych predpisov spoločenstva v oblasti verejného obstarávania.“

Citovaný rozsudok Komisia/Nemecko

5 V bodoch 1 a 2 výrokovej časti už citovaného rozsudku Komisia/Nemecko Súdny dvor rozhodol takto:

„1. Spolková republika Nemecko si tým, že obec Bockhorn (Nemecko) nevyhlásila verejné obstarávanie na zmluvu o odvádzaní komunálnych odpadových vôd a že neuverejnila výsledok konania o uzavretí zmluvy v prílohe *Úradného vestníka Európskych spoločenských*, nespĺnila pri uzatváraní tejto verejnej zmluvy na poskytnutie služieb povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 8 v spojení s článkom 15 ods. 2 a článkom 16 ods. 1 smernice Rady 92/50/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii postupov verejného obstarávania služieb [Ú. v. ES L 209, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 322].

2. Spolková republika Nemecko si tým, že mesto Brunswick (Nemecko) uzavrelo zmluvu o zneškodňovaní svojich odpadov na základe rokovacieho konania bez predchádzajúceho zverejnenia oznámenia o vyhlásení verejného obstarávania, hoci podmienky stanovené článkom 11 ods. 3 smernice 92/50 o uzavretí verejnej zmluvy na poskytnutie služieb na základe rokovacieho konania bez zverejnenia oznámenia neboli splnené, nespĺnila pri uzatváraní tejto verejnej zmluvy na poskytnutie služieb povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 8 a 11 ods. 3 písm. b) uvedenej smernice.“

Konanie pred podaním žaloby

6 Listom z 27. júna 2003 Komisia vyzvala nemeckú vládu, aby jej oznámila opatrenia, ktoré prijala na vykonanie už citovaného rozsudku Komisia/Nemecko.

- 7 Keďže Komisiu odpoveď nemeckej vlády zo 7. augusta 2003 neuspokojila, 17. októbra 2003 vyzvala nemecké úrady, aby vyjadrili svoje pripomienky v lehote dvoch mesiacov.
- 8 Vo svojom oznámení z 23. decembra 2003 sa nemecká vláda oprela o list zaslaný začiatkom decembra 2003 vláde spolkovej krajiny Dolné Sasko, ktorým ju vyzvala, aby dohliadla na dodržiavanie platných právnych predpisov v oblasti verejného obstarávania, a aby jej oznámila opatrenia, ktoré umožnia vyhnúť sa zopakovaniu porovnateľných protiprávných konaní v budúcnosti. Nemecká vláda okrem toho odkázala na článok 13 dekrétu o verejnom obstarávaní (Vergabeverordnung), t. j. ustanovenie, ktoré nadobudlo účinnosť 1. februára 2001 a stanovuje, že zmluvy uzavreté s verejnými obstarávateľmi sú neplatné, ak neúspešní uchádzači neboli informovaní o uzavretí daných zmlúv v lehote 14 dní pred zadaním zákazky. Táto vláda tiež tvrdí, že právo Spoločenstva nevyžaduje zrušenie dvoch sporných zmlúv vo veci, o ktorej sa rozhodlo v už citovanom rozsudku Komisia/Nemecko.
- 9 Dňa 1. apríla 2004 Komisia zaslala Spolkovej republike Nemecko odôvodnené stanovisko, na ktoré tá odpovedala 7. júna 2004.
- 10 Keďže sa Komisia domnievala, že Spolková republika Nemecko neprijala opatrenia potrebné na vykonanie už citovaného rozsudku Komisia/Nemecko, rozhodla sa podať žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

O žalobe

O predmete žaloby

- 11 Keďže Spolková republika Nemecko uviedla vo svojom vyjadrení, že 28. februára 2005 bude zrušená zmluva o odvádzaní komunálnych odpadových vôd, ktorú uzavrela obec Bockhorn, Komisia sa vo svojej replike vyjadrila, že netrvá ani na svojej žalobe, ani na návrhu uloženia penále v časti, ktorá sa vzťahuje na uvedenú zmluvu.

- 12 Keďže Komisia vzala žalobu čiastočne späť, treba ju skúmať len v časti, ktorá sa týka zmluvy o zneškodňovaní odpadu uzavretej mestom Brunswick.

O prípustnosti

- 13 Po prvé Spolková republika Nemecko uvádza, neexistenciu záujmu na konaní u Komisie z dôvodu, že nepodala návrh na výklad v zmysle článku 102 rokovacieho poriadku. Podľa tohto členského štátu mohol a mal byť spor o tom, aké dôsledky vyplývajú z už citovaného rozsudku Komisia/Nemecko, rozhodnutý v rámci návrhu na výklad uvedeného rozsudku a nie v rámci žaloby založenej na článku 228 ES.

- 14 Túto tézu však nemožno akceptovať.

- 15 Súdny dvor je totiž v rámci konania o žalobe o nesplnení povinnosti podľa článku 226 ES povinný iba určiť, či došlo k porušeniu ustanovenia práva Spoločenstva. Na základe článku 228 ods. 1 ES má potom dotknutý členský štát povinnosť prijať opatrenia, ktorými vykoná rozsudok Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. novembra 2004, Komisia/Nemecko, C-126/03, Zb. s. I-11197, bod 26). Keďže otázka, aké opatrenia si vyžaduje vykonanie rozsudku, ktorým bolo určené nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES, nemá súvis s predmetom takéhoto rozsudku, potom táto otázka nemôže byť predmetom návrhu na výklad tohto rozsudku (pozri tiež v tomto zmysle uznesenie z 20. apríla 1988, Maindiaux a i./CES a i., 146/85 INT a 431/85 INT, Zb. s. 2003, bod 6).
- 16 Inak práve v rámci prípadnej žaloby na základe článku 228 ods. 2 ES prislúcha členskému štátu, ktorý má vyvodiť z rozsudku určujúceho nesplnenie povinnosti dôsledky, o ktorých sa domnieva, že z neho vyplývajú, aby odôvodnil ich opodstatnenosť, ak ich Komisia podrobuje kritike.
- 17 Po druhé vo svojej duplike Spolková republika Nemecko podporovaná Holandským kráľovstvom navrhuje, aby Súdny dvor zastavil konanie v súlade s článkom 92 ods. 2 rokovacieho poriadku, keďže návrh sa stal bezpredmetným, a to z dôvodu, že s účinnosťou od 10. júla 2005 bola tiež zrušená zmluva o zneškodňovaní odpadov, ktorú uzavrelo mesto Brunswick.
- 18 Vo svojich pripomienkach týkajúcich sa vyjadrení vedľajších účastníkov konania predložených Francúzskou republikou, Holandským kráľovstvom a Fínskou republikou Komisia odpovedá tak, že zotrváva na záujme, aby Súdny dvor rozhodol o otázke, či v čase uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku vydanom na základe článku 228 ES Spolková republika Nemecko už dosiahla súlad s citovaným rozsudkom z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko. Komisia však upresňuje, že uloženie povinnosti zaplatiť penále nie je viac nevyhnutné.

- 19 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry rozhodujúcim dňom na posúdenie existencie nesplnenia povinnosti podľa článku 228 ES je deň uplynutia lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku vydanom na základe uvedeného ustanovenia (rozsudok z 18. júla 2006, Komisia/Taliansko, C-119/04, Zb. s. I-6885, bod 27 a citovaná judikatúra).
- 20 V prejednávanej veci odôvodnené stanovisko, ktoré — ako vyplýva z pečiatky potvrdzujúcej prebratie zásielky — prijali nemecké úrady 1. apríla 2004, obsahuje zmienku o lehote dvoch mesiacov. Rozhodujúcim dňom na posúdenie existencie nesplnenia povinnosti podľa článku 228 ES je teda 1. jún 2004. K tomuto dátumu však ešte nebola zrušená zmluva o zneškodňovaní odpadu, ktorú uzavrelo mesto Brunswick.
- 21 Ďalej žaloba nie je tiež prípustná, v rozpore s tým, čo tvrdila Spolková republika Nemecko na pojednávaní, z toho dôvodu, že Komisia viac nenavrhuje uloženie penále.
- 22 Keďže má Súdny dvor právomoc uložiť peňažnú sankciu, ktorú Komisia nenavrhol (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2005, Komisia/Francúzsko, C-304/02, Zb. s. I-6263, bod 90), žaloba nie je neprípustná iba v dôsledku tej skutočnosti, že Komisia v určitom štádiu konania pred Súdnym dvorom dospeje k názoru, že penále už nie je nutné uložiť.
- 23 Pokiaľ ide po tretie o námietku neprípustnosti založenú na článku 3 smernice 89/665, na ktorú sa odvoláva generálna advokátka v bode 44 svojich návrhov, treba zdôrazniť, že osobitné konanie upravené v uvedenom ustanovení predstavuje preventívne opatrenie, ktoré nemôže ani zrušiť, ani nahradiť právomoci Komisie podľa článkov 226 ES a 228 ES (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. júna 2005, Komisia/Grécko, C-394/02, Zb. s. I-4713, bod 27 a citovanú judikatúru).

24 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žaloba je prípustná.

O veci samej

25 Komisia sa domnieva, že Spolková republika Nemecko neprijala dostatočné opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s už citovaným rozsudkom z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, pretože tento členský štát nezabezpečil pred uplynutím lehoty stanovenej v odôvodnenom stanovisku zrušenie zmluvy o zneškodňovaní odpadov uzavretej mestom Brunswick.

26 Spolková republika Nemecko zotrváva na svojom stanovisku, ktoré vyjadrila v oznámení nemeckej vlády z 23. decembra 2003, že sa nevyžadovalo zrušenie zmlúv, na ktoré sa vzťahuje tento rozsudok, a tvrdí, že zásahy uvedené v tomto oznámení predstavovali opatrenia dostatočné na dosiahnutie súladu s uvedeným rozsudkom.

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ako vyplýva z bodu 12 už citovaného rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, mesto Brunswick a Braunschweigsche Kohlebergwerke uzavreli zmluvu, na základe ktorej sa zmluvná strana uvedená ako posledná zaviazala od júna/júla 1999 a na obdobie 30 rokov zneškodňovať reziduálny odpad na základe tepelného spracovania.

28 Ako zdôraznila generálna advokátka v bode 72 svojich návrhov, opatrenia, ktoré uviedla nemecká vláda vo svojom oznámení z 23. decembra 2003, boli zamerané výlučne na predchádzanie uzatvárania nových zmlúv, ktoré by zakladali podobné nesplnenia povinností, ako boli zistené v uvedenom rozsudku. Tieto opatrenia však nezabránili tomu, aby zmluva uzavretá mestom Brunswick bola aj naďalej v plnej miere účinná k 1. júnu 2004.

29 Keďže uvedená zmluva nebola k 1. júnu 2004 zrušená, nesplnenie povinnosti pretrvávalo k tomuto dňu. Zásah do slobody poskytovania služieb spôsobený nedodržaním ustanovení smernice 92/50 totiž pretrváva počas celého obdobia vykonávania zmlúv uzavretých v rozpore s ňou (rozsudok z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 36). Okrem toho k uvedenému dňu sa nesplnenie povinnosti vnímalo tak, že bude pretrvávať ešte nasledujúce desaťročia vzhľadom na dlhé obdobie, na ktoré bola predmetná zmluva uzavretá.

30 Vzhľadom na všetky tieto úvahy sa v takej situácii, ako je vo veci samej, nemožno domnievať, že pokiaľ ide o zmluvu uzavretú mestom Brunswick, Spolková republika Nemecko prijala k 1. júnu 2004 opatrenia potrebné na vykonanie už citovaného rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko.

31 Spolková republika Nemecko, podporovaná Francúzskou republikou, Holandským kráľovstvom a Fínskou republikou, však tvrdí, že článok 2 ods. 6 druhý pododsek smernice 89/665, ktorý umožňuje členským štátom stanoviť v ich právnych predpisoch, že po uzavretí zmluvy na základe verejného obstarávania sa preskúmavanie obmedzí len na priznanie náhrady škody, a takto vylúčiť akúkoľvek možnosť zrušiť túto zmluvu, bráni tomu, aby zistenie nesplnenia povinnosti v zmysle článku 226 ES, pokiaľ ide o takúto zmluvu, zakladalo povinnosť zrušiť ju. Podľa názoru týchto členských štátov tomu bránia tiež zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, zásada *pacta sunt servanda*, základné právo vlastníť majetok, článok 295 ES, ako aj judikatúra Súdneho dvora v oblasti obmedzenia účinkov rozsudku z časového hľadiska.

32 S týmito tvrdeniami však nemožno súhlasiť.

- 33 Po prvé, pokiaľ ide o článok 2 ods. 6 druhý pododsek smernice 89/665, Súdny dvor už rozhodol tak, že síce je nesporné, že uvedené ustanovenie umožňuje členským štátom zachovať účinky zmlúv uzavretých v rozpore so smernicami v oblasti verejného obstarávania, a chráni tak legitímnu dôveru zmluvných strán, nemôže však bez toho, žeby oslabilo pôsobnosť ustanovení Zmluvy ES vytvárajúcich vnútorný trh, mať za následok to, že na konanie verejného obstarávateľa voči tretím osobám sa bude hľadieť tak, že je v súlade s právom Spoločenstva po uzavretí takýchto zmlúv (rozsudok z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, už citovaný, bod 39).
- 34 Pritom, ak článok 2 ods. 6 druhý pododsek smernice 89/665 nezasahuje do uplatňovania článku 226 ES, nemôže zasahovať ani do uplatňovania článku 228 ES, inak by v takej situácii, ako je v prejednávanej veci, oslabil pôsobnosť ustanovení Zmluvy ES vytvárajúcich vnútorný trh.
- 35 Okrem toho článok 2 ods. 6 druhý pododsek smernice 89/665, ktorý má za cieľ zaručiť vo všetkých členských štátoch existenciu účinných opravných prostriedkov v prípade porušenia práva Spoločenstva v oblasti verejného obstarávania alebo vnútroštátnych pravidiel, ktorými sa preberá toto právo, aby sa zaručilo účinné uplatňovanie smerníc o koordinácii verejného obstarávania (rozsudok z 12. decembra 2002, *Universale-Bau*, C-470/99, Zb. s. I-11617, bod 71), sa týka, tak ako vyplýva z jeho textu, náhrady, ktorú osoba poškodená v dôsledku porušenia práva verejného obstarávateľa môže od neho dosiahnuť. Vzhľadom na túto osobitosť však toto ustanovenie nemožno považovať za ustanovenie upravujúce tiež vzťah medzi členským štátom a Spoločenstvom, t. j. vzťah, o ktorý ide v kontexte článkov 226 ES a 228 ES.
- 36 Po druhé, pokiaľ ide o zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, zásadu *pacta sunt servanda* a o právo vlastníť majetok, aj za predpokladu, že by druhá zmluvná strana mohla tieto zásady a toto právo uplatniť voči verejnému obstarávateľovi

v prípade zrušenia zmluvy, v každom prípade členský štát ich nemôže použiť na to, aby odôvodnil nevykonanie rozsudku, ktorým sa určuje nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES, a vyhol sa tak vlastnej zodpovednosti podľa práva Spoločenstva (pozri analogicky rozsudok zo 17. apríla 2007, AGM-COS.MET, C-470/03, Zb. s. I-2749, bod 72).

³⁷ Pokiaľ ide po tretie o článok 295 ES, podľa ktorého „... zmluva sa nedotýka úpravy vlastníckych vzťahov uplatňovanej v členských štátoch“, treba pripomenúť, že účinkom uvedeného článku nie je vylúčiť z pôsobnosti základných pravidiel Zmluvy právny režim vlastníckeho práva existujúci v členských štátoch (rozsudok z 13. mája 2003, Komisia/Španielsko, C-463/00, Zb. s. I-4581, bod 67 a citovaná judikatúra). Osobitné znaky právneho režimu vlastníckeho práva existujúceho v členskom štáte nemôžu teda odôvodniť pretrvávanie nesplnenia povinnosti, ktoré spočíva v zásahu do slobodného poskytovania služieb tým, že sa porušujú ustanovenia smernice 92/50.

³⁸ Nakoniec je potrebné pripomenúť, že členský štát sa nemôže odvolávať na ustanovenia, zvyky alebo stav svojho vnútroštátneho poriadku, aby tým odôvodnil nesplnenie povinností vyplývajúcich z práva Spoločenstva (rozsudok Komisia/Taliansko, už citovaný, bod 25 a citovaná judikatúra).

³⁹ Po štvrté, pokiaľ ide o judikatúru Súdneho dvora v oblasti ohraničenia účinkov rozsudku z časového hľadiska, stačí skonštatovať, že tá v žiadnom prípade nemôže odôvodniť nevykonanie rozsudku, ktorým sa určuje nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES.

- 40 Pokiaľ ide o zmluvu uzavretú mestom Brunswick, ak je teda aj nutné skonštatovať, že Spolková republika Nemecko neprijala k 1. júnu 2004 opatrenia potrebné na vykonanie už citovaného rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, v čase, keď Súdny dvor skúmal skutkový stav veci, to už neplatilo. Z toho vyplýva, že uloženie penále, ktoré už navyše Komisia nenavrhuje, nie je opodstatnené.
- 41 Rovnako okolnosti tejto právnej veci sú také, že sa nejaví ako nevyhnutné uložiť zaplatenie paušálnej sumy.
- 42 Preto treba skonštatovať, že Spolková republika Nemecko si tým, že v lehote stanovenej odôvodneným stanoviskom, ktoré vydala Komisia na základe článku 228 ES, neprijala opatrenia potrebné na vykonanie už citovaného rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko, ktorý sa týka uzavretia zmluvy o zneškodňovaní komunálnych odpadov mestom Brunswick (Nemecko), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z uvedeného článku.

O trovách

- 43 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' Spolkovú republiku Nemecko na náhradu trov konania a Spolková republika Nemecko nemala úspech v podstatnej časti svojich dôvodov, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania. V súlade s odsekom 4 prvým pododsekom toho istého článku Francúzska republika, Holandské kráľovstvo a Fínska republika, vedľajší účastníci konania, znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Spolková republika Nemecko si tým, že v lehote stanovenej odôvodneným stanoviskom, ktoré vydala Komisia Európskych spoločenstiev na základe článku 228 ES, neprijala opatrenia potrebné na vykonanie rozsudku z 10. apríla 2003, Komisia/Nemecko (C-20/01 a C-28/01), ktorý sa týka uzavretia zmluvy o zneškodňovaní komunálnych odpadov mestom Brunswick (Nemecko), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z uvedeného článku.**
- 2. Spolková republika Nemecko je povinná nahradiť trovy konania.**
- 3. Francúzska republika, Holandské kráľovstvo a Fínska republika znášajú vlastné trovy konania.**

Podpisy